

(gepubliceerd in Kerkblad van Oostvoorne, ca maart 2012)

Wat een verdriet: de kerk aan de Rialaan gaat dicht.

Van 1975 tot 1980 was ik dominee van de gereformeerde kerk te Oostvoorne (en die van Tinte). Sommige ouderen zullen zich me herinneren en ik herinner me Oostvoorne. Het kerkblad krijg ik nog steeds en ik lees het met interesse en dus volg ik ook de problemen betreffende de kerkgebouwen.

Wat jammer dat ons gebouw aan de Rialaan dicht gaat. Daar heb ik warme herinneringen aan. Daar heb ik kinderen gedoopt, huwelijken bevestigd, uitvaartdiensten geleid en natuurlijk zondag aan zondag gepreekt. In dat gebouw was mijn bevestiging en daarin nam ik afscheid. Nu “de Rialaan” gesloten gaat worden raakt dat me diep. Iets van mijn eigen geschiedenis verdwijnt als het ware. Ik voel dan ook mee met de gemeenteleden die daar moeite mee hebben.

Terug in mijn herinnering komt een gebeurtenis, najaar 1945, kort na de tweede wereldoorlog. De bevolking van de dorpen Renkum en Heelsum had september 1944 moeten evacueren vanwege de slag om Arnhem. In mei 1945 mochten we terug, maar de dorpen bleken grotendeels verwoest, ook de meeste kerken waren verwoest of kapot en onbruikbaar voor diensten. Alleen de kerk van de gereformeerden te Renkum en Heelsum stond er nog, bijna ongeschonden, precies tussen de twee dorpen in en beschermd door de bomen. De hervormden van Renkum vroegen onze kerkenraad, of hun gemeente ons kerkgebouw mocht gebruiken en onze kerkenraad ging direct akkoord. Hun dienst werd gehouden om 9 uur of om half elf, voor of na de onze. Dat wisselde iedere week. Ze hoefden er niets voor te betalen. Zo dankbaar waren we dat ons kerkgebouw gespaard was.

Toen vroeg de plaatselijke muziekvereniging of er op donderdagavond in ons kerkgebouw een concert gehouden mocht worden: ze hadden geen alternatief, want ook de plaatselijke concertzaal was onbruikbaar. Onze kerkenraad gaf daar toestemming voor. Maar een gemeentelid ging naar onze dominee om tegen dat besluit te protesteren, want hij vond dat een ontheiliging van het gebouw. De man zelf vertelde later hoe het gesprek gegaan was. Aan het eind ervan had de predikant (ds. B.D. Smeenk) met hem een tekst uit de bijbel gelezen: “...en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel” (1 Petr. 2:5). Ds. Smeenk had eraan toegevoegd: “Broeder, hoe meer wij zelf levende stenen zijn in die geestelijke tempel, des te minder zullen we moeilijk doen over de dode stenen van een gebouw.”

Die woorden van Petrus heb ik gebruikt toen de Meidoornkerk in Rotterdam-Schiebroek gesloten moest worden en ik voorging in de laatste dienst. Het sluiten van een kerk is een verdrietige zaak en de pijn daarover mag niet ontkend of gebagatelliseerd worden. Als het verschil van mening over welke kerk dan gesloten moet worden dan maar niet leidt tot kille en gesloten harten; want uiteindelijk bestaat dat gebouw uit dode stenen. Als het als bedehuis verdwijnt, is het goed om te bedenken:.

Ik weet hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek in eeuwigheid zal reizen.

(ps. 89:1, oude berijming).

Met een hartelijke groet van uw oude predikant

J.M. Snoek.

